

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציין קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

| גליון 226 |

פרשת ויקרא תשפ"ה

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת ויקרא

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם (א, ב). על פי מה שמקובל בידינו מהבעש"ט הקדוש, כי כל מה שיש לאדם הוא שייך לו, כי יש בהם ניצוצי נשמתו. וזהו: "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", כי יש בהם מניצוצי נשמתו, אי"כ מקריב את עצמו ממש. ועיי' זה יוכל להתקרב ולהתעלות הנפש שלו וכל ניצוצי נשמתו אשר הוריד לקליפה עיי' חטא, רחמנא ליצלן. וזהו סוד הקרבן, ודי למבין.

(דברי שלום, קידינוב)

כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' (ב, יא). "שאור" הוא מחמיץ ומגביה העיסה - רומז על גאות - היינו לראות שלא יהיה בתוכו שמץ גדלות חס ושלוש, כי מזה יתרחקו מה'. "דבש" הוא מתוק - ורומז לתאוות - להתרחק מגדלות ומתאוות כי הוא פוסל העבודה לה'.

(הרה"ק רבי משה מקוברין ז"ל, אמרות משה)

וכל קרבן מנחתך במלח תמלח, ולא תשבית מלח וגו' על כל קרבנך תקריב מלח (ב, יג). ביאר הרה"ק רבי אשר מסטאלין זצוק"ל: ג"פ מלח נגד ג' המתקות: המלח ממתיק הברש, הכנעה הבדלה המתקה. [ביאור הדברים: כשאדם עושה איזו מצוה, צריך לידע שהמצוה היא שולח לו הקב"ה, וצריך להיות אצלו מקודם שלשה דברים: הכנעה, הבדלה, המתקה. הכנעה - שיכניע לבו וישבור את המחיצה של ברזל שבמוחו ובלבו. הבדלה - שיבדיל ממנו כל הדברים המעכבים עשיית המצוות. המתקה - שימתיק כל הדברים שצורך להמתיק, וידע ויבין גודל החילוק בין טוב לההיפוך מהיות טוב].

(קובץ שסי"ה סעיפים)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

עולם החירות

ושמעתי מפי מורי הק' ר' שלמה נ"ע, על פסוק 'דודי שלח ידו מן החור' (שיר השירים ה, ד), לשון 'חירות'.

(בית אהרן, יד, א)

עיטורי קדוש

החומריות.

בן חורין

האדם מורכב משני חלקים: הגוף - שהוא גלוי ונראה, והנשמה - שהיא נסתרת ובלתי נראית. מטבעו, האדם נוטה להימשך אחר צרכי גופו וחומריותו בעולם הזה, לתאוות העולם ולפיתויי יצרו הרע.

כאשר האדם מבקש לעבוד את ה', ולממש את ייעודו העיקרי בזה העולם, הוא נתקל בקשיים. זאת משום שהחלק הרוחני - דהיינו נשמתו - נסתרת ורחוק מתודעתו. לולא סיוע והארה מאת השי"ת, האדם מתקשה להתנתק מהחומריות.

כאשר האדם זוכה להארה אלוקית, הוא מגלה את נוכחותו בעולם הזה. גילוי זה מוביל את האדם להתמסרות לעבודת ה', כאשר כל מידותיו ומעשיו מכוונים לעשיית רצונו. בכך, האדם זוכה לחירות אמיתית, משתחרר מכבלי התאוות החומריות, ומגיע לעולם החירות כשהוא בן חורין מכל החומריות.

נמצאנו למדים, שההארה האלוקית המגיעה אל האדם ומסייעת לו בעבודת ה', מקורה בעולם החירות.

ובזה מבואר הכתוב 'דודי שלח ידו מן החור' הקב"ה שולח הארה לאדם מעולם החירות. וכך מובא מאמר זה בספר "תהילים מקדש שלמה" לנכד רבינו הרה"ק רבי שלמה חיים פערלוב מבאלחוב:

בשם זקיני הקוה"ט מה"ר שלמה מקארלין זי"ע, על הפסוק 'דודי שלח ידו מן החור' - לשון חירות". שהשי"ת שולח להאדם הארה ממרום, ונעשה בן חורין מכל

הפוחת יד בתשובה

עולם החירות הוא עולם הבינה, שבעבודת ה' הכוונה היא על התשובה. לפי זה ביאור המאמר 'דודי שלח ידו מן החור' - לשון חירות", הוא על המשקל הנאמר "הפוחת יד בתשובה" דהיינו שהקדוש ברוך הוא שולח כביכול את ידו לקבל את תשובתו של האדם. כמו כן, אפשר להבין זאת במובן שהקב"ה שולח אל האדם הארה המעוררת אותו לתשובה.

קבלת עול מלכות שמים

הדרך להגיע לעולם החירות היא על ידי קבלת עול מלכות שמים בשלמות. משמעות הדבר היא שהאדם משתעבד לה' כעבד המקבל עליו את עול אדונו, עולו של הקדוש ברוך הוא, ואינו עומד ברשות עצמו כלל. כל רצונותיו ומעשיו מכוונים אך ורק למה שה' רוצה.

וכך מובאים הדברים בדברי תורה להרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע (בית אהרן, שם), וכך לשונו:

"כשמקבל עליו עול מלכות שמים בשלימות, אזי הוא בא בתוך עולם החירות, ושמעתי מפי מורי הק' ר' שלמה נ"ע על פסוק 'דודי שלח ידו מן החור' - הוא לשון חירות".

חג החירות

בימים אלה אנו מתכוננים לחג הפסח, חג החירות, שמשמעותו היא חירות מיצר הרע והיות האדם בן חורין מכל הבלי העולם הזה.

על הצייון של הקדוש הזה, הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו. (רבי אשר מסטאלין)

קחו שותפות בבניית בית הרבי,
ושלחו קוויטל על הצייון הקדוש.

התקשרו עכשיו 04-30-10-900

מחיה מתים במאמרו

אימים נפל על הנוכחים, והורים החלו להניס את ילדיהם הרכים לבל יראו את הדבר הנורא.

"רבי! רבי!" צעקה האם אל איש האלוקים רבי מרדכי, "אצלכם היום יום שמחה, מדוע הגיעני אבל כבוד ושבר גדול כל כך? רבי קח נא את הילדה הזאת!" הניחה האם את בתה על הארץ לפני הרבי הקדוש, ופסעה לאחור תוך שהיא מתייפחת בבכי.

הוציאו נא כל איש מעלינו" הרים הרבי את קולו ופקד. מיד החלו המוני המשתתפים לצאת בחיפזון מביתו של הרבי, בבהילות מהולה באימה רבה.

כאשר התרוקן הבית מאדם, סגר הרבי את הדלת מאחוריו, וציווה למשמשים להחם מים רותחים על גבי האש. משהוחמו המים, פנה רבי מרדכי לאחד הארונות בביתו ושלף את הטייאה שאהלי הקדוש, הוא ספל התה של הרבי ר' יחיאל מיכל מזלאטשוב, מורו ורבו.

נשפתו המים הרותחים אל הספל הקדוש, ונוספו עליהם עלי תה ריחניים, והיתה הכוס אחוזה בידו הקדושה כשהיא מהבילה היטב. ציווה הרבי לפתוח את פי הילדה, וניגש ונתן לתוך פיה מעט מהתה

האהל שעל ציון הרה"ק רבי מרדכי מנעשכ"ז צוק"ל

מתוך כוס הרבי ר' מיכל. חלפו רגעים אחדים בלבד, והתרחש הנס הפלאי לעיני הנוכחים המועטים ששהו בבית. עיני הילדה נפקחו ותשב אליה רוח חיות חדשה, התחזקה וקמה על רגליה, ואחר שבה לביתה יחד עם אמה. דבר המופת העצום עשה לו כנפיים, ותרעש העיר נעשכ"ז כולה מן המעשה.

שבו הששון והצהלה בביתו של הרבי, והתעצמה השמחה שבעתיים, ופתחו משתתפי החתונה הרבים במחול סוער מלא הודיה נרגשת לה' יתברך, על הנס העצום, וכך רקדו ושמחו הקהל בראשות הרבי שעות ארוכות אל תוך הלילה. הילדה הלכה והתחזקה, וזכה להינשא ולהוליד בנים ובני בנים, ויהי הנס הפלאי ידוע כל הימים בעיר נעשכ"ז, יחד עם אמירתו של הרבי הקדוש: אם היה לי השלחן ממורי רבי יחיאל מיכל, הייתי הולך אל הקברים ומחיה בו את המתים - - -

לרגל ההילולא ה-225 של הרה"ק רבי מרדכי מנעשכ"ז ז"ע, תלמיד המגיד הקדוש רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב ז"ע, ח' ניסן ה'תקס"ט.

קולות עולזים וצוהלים נשמעו בשביליה של נעשכ"ז. כל בני העיירה, זקנים עם נערים, עושים את דרכם לבושי חג, לעבר ביתו נאווה קודש של הרבי ר' מרדכי מנעשכ"ז.

אין זו עוד חתונה ככל קודמותיה בעיירה. מדובר בשמחה יוצאת מגדר הרגיל, נישואיהם של יתום ויתומה, הלוא המה הנערה גיטל המשרתת בביתו של הצדיק, שנתייממה מאביה ואמה גם יחד, והחתן הנעלה חיים גם הוא ממשרתי בית הצדיק. בעוד שעה קלה ייכנסו השניים תחת החופה ודמעות של שמחה ימחו שנים של צער וכאב. כולם נקבצים ובאים לחצר ביתו של הרבי, שפרס את חסותו על היתומים, והעמיד למענם את צרכי החתונה והסעודה ביד רחבה ורוח נדיבה, כליבו הרחום והטוב ובאהבתו הגדולה לכל ישראל.

יום קיץ שרבי והבילי היה זה, ועוד היום גדול עד שתשקע השמש ויצאו החתן והכלה לעמוד תחת חופתם. הילדים הרכים הרבים שהתגודדו מחוץ לבית הצדיק, החלו מוחים אגלי זיעה מעל פניהם המאדימות. ואז הציע אי מי מבין הזאטוטים: הבה נלך אל הבאר נשקה את עצמנו במים צוננים ומרעננים.

חלפו השעות, והשמש החלה נגזת משמיה של נעשכ"ז. אצו רצו להם עשרות ילדי החמד ושובו אל חצר הרבי, שם החל כבר מעמד החופה.

אימה של פייגא, תרה וחיפשה אחר בתה ולא מצאתה. שאלה וביררה אצל חברותיה ואלו ענו שאכן היתה עמם מקודם על יד הבאר, אבל לא ראו אותה זה זמן רב.

מיהרה האם בנשימה טרופה אל הבאר. חיפשה בכל עבר ומאחורי כל גדר. פנתה אל הבאר והציצה פנימה, וצעקה חדה נפלטה מפייה. כובעה של פייגא צף ועלה על פני המים...

למקום הוזעקו מיד כמה אנשי חיל גברתנים שירדו במסירות נפש לעומקו של הבור וצללו בתוך המים. קפואים ביותר היו המים, וקשה היתה מלאכת החיפוש, אולם לאחר מאמצים מרובים נמצאה הילדה כשהיא ללא רוח חיים.

ייללה האם בקול מר, ומיררה בבכי קורע לבבות. וכך כשהילדה בתוך ידיה, הועידה פניה לביתו של הצדיק. המולה רבה השתררה בבית הרבי, שמחת החתונה הופסקה באחת והכל מפנים את הדרך לאם הבוכיה, מזועזעים עד עמקי נשמתם מן המחזה המצמית של האם האוחזת בבתה שאינה כבר בין החיים, ואיש לא יכול לעצור עצמו בעד זעקות השבר שניסרו את האזור כולו. פחד

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

החיים בלודמיר

התמונה שנחשפה

תמונה נדירה ומעוררת ענין רב, נשלחה אל בית הכנסת אורחים - לודמיר, מאת ידידנו הדגול ספרא רבה ר' חיים ויינגרטן מירושלים, העומד לימיננו בכל עת למען גשגוש היכלי רבינו שלמה בן יוטא על אדמת לודמיר.

בתמונה הישנה שצולמה בשנת תרע"ז, לפני קרוב ל-110 שנה, נראה שטח בית החיים בלודמיר ובקצהו שני מבנים נמוכי קומה, שאחד מהם, לפי טענת החוקרים, הוא אוהל ציונו של רבינו הקדוש.

התמונה הנדירה אותרה באחד הארכיונים בעיר וינה שבאוסטריה, והיא רואה כעת אור לראשונה. תשואות חן חן על משלוח התמונה הנדירה, ונשמח להארות הקוראים היקרים בעניין.

מראה בית החיים בלודמיר משנת תרע"ז

חידה: איך זוכים לקבל חרות?

הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחיג לקו לודמיר 02-3011122,

להקנס לשלוחות הילדים - שלושה מספר 0,

ולפעל לפי ההוראות. הזוכה יקבל זכוי לרכישת מתנה בסך 50 ש"ח.

את התשובה יש להקליט עד ליום ראשון פרשת צו

הזוכה לפרשת ויקהל: אבינעם שטראוס חיפה

אוצרות ומשגים

רבי מרדכי מנעשכ"ז

וקמט שנה, נסתלק הרבי והוא בן נ"ב שנים לימי חייו. מספר פי פעם נסע רבי מרדכי מלעכוטש עם רבו המבהק, רבנו שלמה מקארלין בדרך, ונכנסו יחד לפנדק. שם הם פגשו עוד צדיק מצדיקי הדור - רבי מרדכי מנעשכ"ז. ישבו שלשתם יחד ורבי שלמה מקארלין נכנס לדבקות. באותו זמן נכנסו שני גברלים של הקוזקים לפנדק וראו כיצד יושב יהודי הדור ומכבד - רבי שלמה - וכלל לא מגיב למראיהם, לא זע ולא נע. הם התחילו לצעק עליו חזק שיגיב אך ללא תועלת. ברב רגזם הם שלפו את התרבות והחזיקו אותו על צווארו של רבי שלמה - כל זה לעיני תלמידו המבהק, הקשור אליו כבן ויותר מבן, רבי מרדכי מלעכוטש. כאשר הקוזקים ראו שרבי שלמה עדין לא שם לב אליהם, הם הרפו ממנו והלכו משם, אך רשם ממקרה זה נשאר אצל התלמיד, רבי מרדכי: פניו של רבי מרדכי נעשו חירות כסדי, ועד סוף ימיו - האריך ימים עוד כחמשים שנה - נשאר חרוון בפניו מספור זה. לאחר מכן התבטא רבי מרדכי מנעשכ"ז אמר: שעשכשו הוא מבין את מאמר חז"ל: "אפלו חרב חדה מנחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים". כלומר, שגם לאחר גזר דין מות, יש מקום לבטל את הגזרה על ידי תפלה מקירות הלב, כפתוב על חזקתו שפנה לקיר והתפלל מקירות הלב.